

Sag anlagt den 14. september 2018 — Dickmanns mod EUIPO

(Sag T-538/18)

(2018/C 399/63)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Sigrid Dickmanns (Gran Alacant, Spanien) (ved advokat H. Tettenborn)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Sagsøgerens påstande

- Annulation af EUIPO's afgørelse, meddelt ved skrivelse af 14. december 2017, om opsigelse af sagsøgerens kontrakt som midlertidigt ansat pr. 30. juni 2018 og, i det omfang, det er nødvendigt for annulation af førnævnte opsigelse, også af de opsigelser, som blev fremsendt ved EUIPO's skrivelser af 23. november 2013 og af 4. juni 2014.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsøgeren en erstatning af en rimelig størrelse, efter Rettens skøn, til dækning af det ikke-økonomiske tab, der blev forvoldt sagsøgeren ved EUIPO's førnævnte afgørelse.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremført følgende anbringender:

1. Anlæggelse af et åbenbart urigtigt skøn, EUIPOs manglende udøvelse af sit skøn, tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling og af ligebehandlingsprincippet og tilsidesættelse af princippet om forbud mod vilkårlighed.
 - Sagsøgeren har gjort gældende, at EUIPO uretmæssigt undlod at udøve dets skøn med henblik på forlængelse af sagsøgerens ansættelseskontrakt for anden gang i overensstemmelse med artikel 2, litra f), i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Den Europæiske Union (herefter »ansættelsesvilkårene«), eller, subsidiært, undlod at handle i rimelig tid inden ansættelseskontraktens ophør.
2. Tilsidesættelse af retningslinjerne for forlængelse af kontrakter som midlertidigt ansat ved KHIM (herefter »retningslinjerne«), af princippet om god forvaltning, af princippet om forbud mod forskelsbehandling og af ligebehandlingsprincippet og af princippet om, at ophøret af en kontrakt som midlertidigt ansat i henhold til ansættelsesvilkårenes artikel 2, litra a), eller artikel 2, litra f), kræver en gyldig grund (en »*iusta causa*«) og tilsidesættelse af artikel 30 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), af Rådets direktiv 1999/70/EF⁽¹⁾, af rammeaftalen (navnlig dennes artikel 1, litra b), og artikel 5, stk. 1), og af artikel 4 i ILO-konventionen nr. 158.
 - Sagsøgeren har gjort gældende, at det ikke længere skulle have været tilladt at anvende »ophørsbestemmelsen« i hendes kontrakt efter godkendelsen af retningslinjerne, da de efter deres indførelse udgør EUIPO's gældende processuelle metoder med hensyn til forlængelse af kontrakter som midlertidigt ansat og derfor forbyder anvendelsen af »ophørsbestemmelsen«.
 - Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at en gyldig grund til at bringe kontrakten til ophør, dvs. af budgetmæssig karakter, må svare til den relevante stilling.

3. Tilsidesættelse af retningslinjerne, som også udgør en væsentlig processuel fejl, tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling og af ligebehandlingsprincippet, af princippet om god forvaltning og sund økonomisk styring, af retten for enhver til at blive hørt, inden der træffes en individuel foranstaltning, som er bebyrdende for den berørte (chartrets artikel 41, stk. 2, litra a)), af kontorets pligt til at tage hensyn til de ansattes velbefindende og til at tage sagsøgerens legitime interesser i betragtning, anlæggelse af åbenbart urigtigt skøn ved kontorets afvejning af sagsøgerens interesser og af kontorets interesser og tilsidesættelse af princippet om forbud mod vilkårlighed.
4. Tilsidesættelse af andet og tredje punktum i ansættelsesvilkårenes artikel 8, stk. 1, og af forbuddet mod gentagen anvendelse af tidsbegrænset ansættelse.
 - I denne henseende har sagsøgeren gjort gældende, at EUIPO i en åbenbar bestræbelse på at undgå de retlige konsekvenser af ansættelsesvilkårenes artikel 8, stk. 1, tredje punktum, gentagne gange indgik kontrakter om tidsbegrænset ansættelse med sagsøgeren i henhold til ansættelsesvilkårenes artikel 2, litra b), og artikel 2, litra a), til trods for, at sagsøgerens arbejde forblev uændret i denne periode. Følgelig forbliver sagsøgerens første kontrakt gyldig for en ubegrænset tidsperiode uden en ophørsbestemmelse.
5. Ulovlig bibeholdelse af en ophørsbestemmelse i sammenhæng med aftalen om genansættelse og tilsidesættelse af den berettigede forventning, af sagsøgerens berettigede interesser og af pligten til at tage hensyn til de ansattes velbefindende ved anvendelse af bestemmelsen.
 - Med det femte anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at EUIPO ikke længere skulle have haft mulighed for at anvende ophørsbestemmelsen efter den lange tid, der var gået siden underskrivelsen af kontrakten i 2015.
6. Tilsidesættelse af sagsøgerens berettigede forventninger, af kontorets pligt til at tage hensyn til sagsøgerens velbefindende og manglende hensyntagen til hendes berettigede interesser og anlæggelse af et åbenbart urigtigt skøn ved bedømmelsen af tjenestens interesser.
 - Sagsøgeren har med det sjette anbringende gjort gældende, at EUIPO's afgørelse om ikke at forlænge hendes ansættelseskontrakt tilsidesætter hendes berettigede forventninger, kontorets pligt til at tage hensyn til sagsøgerens velbefindende og sagsøgerens berettigede interesser. Når der samtidig tages hensyn til sagsøgerens meget fine arbejdsindsats, er afgørelsen også udtryk for anlæggelse af et åbenbart urigtigt skøn med hensyn til tjenestens interesse.
7. Tilsidesættelse af ordlyden af ophørsbestemmelsen i artikel 5 i sagsøgerens ansættelseskontrakt.
 - Sagsøgeren har med det syvende anbringende gjort gældende, at EUIPO i forbindelse med anvendelsen af ophørsbestemmelsen fejlagtigt anvendte ansættelsesvilkårenes artikel 47, litra b), nr. ii), i stedet for artikel 47, litra c), nr. i), som er fastsat i ophørsbestemmelsen, og at opsigelsesperioden skulle have været på 10 måneder i stedet for de af EUIPO fastsatte 6 måneder.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 1999/70/EF af 28.6.1999 om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP (EFT 1999, L 175, s. 43).

Sag anlagt den 11. september 2018 — ASL Aviation Holdings og ASL Airlines (Ireland) mod Europa-Kommissionen

(Sag T-540/18)

(2018/C 399/64)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgerer: ASL Aviation Holdings DAC (Swords, Irland) og ASL Airlines (Ireland) Ltd (Swords) (ved N. Travers, SC, og solicitors H. Kelly, K. McKenna og R. Scanlan)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen